

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πέμπτος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτησία.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

9 Ἀπριλίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΡΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ

ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΚΑΪΡΟΥ

θεόφιλος Καΐρης.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΚΑΪΡΟΥ

Πρὸς τὸν Κύριον Ἰωάννην Κυριακόν.

Φίλε καὶ ἀδελφε,

Ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς φίλος ἡμῶν Ι. Σωφάνης ἐγνωστοποίησεν εἰς ἐμὲ τοῦ φιλογενοῦς ἐκείνου καὶ φιλομούσου ἀνδρὸς, τοῦ μακαρίτου θεοῦ σου, τὸν ἀπροσδόκητον θάνατον, καὶ τὴν αἰφνίδιον ἀπὸ Παρισίων ἀναχώρησιν σου.

Πόσον δὲ ἐγκαρδίον ἀληθῶς ὀδύνην καὶ θλίψιν ἔδοκίμασα, μόνος δύνασαι νὰ φαντασθῆς· διότι μόνος ἤξεύρεις καὶ ποίαν διάθεσιν εἶχον πρὸς τὸν μακαρίτην, καὶ ποίαν ἀδελφικὴν ἀγάπην σὺ ζῶ πρὸς σέ.

Ἄλλὰ, φίλε Ἰωάννη, αἱ τοιαῦται μάλιστα περιστάσεις ἀποδεικνύουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ ἄσφατον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, τὸ βέβαιον τοῦ μέλλοντος βίου, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἀναθέτῃ ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας εἰς πρᾶγμα, τὸ ὅποιον μικρὰ τις ἀφορμὴ νὰ ἀνατρέψῃ δύναται. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατὰ νοῦν φέροντες, πρέπει νὰ παρηγορῶμεν αὐτοὶ ἑαυτούς· διότι κανεὶς δὲν δύναται νὰ παραμυθῆσῃ ἀληθῶς τὸν τεθλιμμένον, εἰμὴ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀνατρέχων πάντοτε εἰς ἐκείνον, ὅστις ποτὲ βέβαια οὔτε τὸν ἐγκατέλειπεν, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ.

Ἄν δὲν ἐγνώριζον ποίαν ψυχὴν ἔχεις, καὶ τίς εἶσαι, ἤθελον σὲ γράψει περισσότερα, τώρα δὲ τοῦτο μόνον προσθέτω. Ἄν ἦναι δυνατὸν νὰ ἐξοικονομήσῃς τὰ ἀναγκαῖα ἐξοδὰ σου, ἐπέστρεψε εἰς Παρισίους διὰ νὰ τελειοποιηθῆς εἰς τὰ μαθήματά σου· εἰ δὲ καὶ τοῦτο εἶναι ἀνοικονόμητον, προσπάθησε, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, νὰ ἐμβῆς εἰς τίμιόν τι καὶ ἐπωφελὲς ἐπάγγελμα· διότι ἢ εἰς ἐπωφελεῖ καὶ χρήσιμα ἔργα ἐνασχόλησαι εἶναι μία τῶν κυριωτέρων εἰς τοιαύτας περιστάσεις παραμυθιῶν.

Ἡ φρόνησις, ἡ καρτερία καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ Θεὸν ἀρεταὶ εἰς τοιοῦτους μάλιστα καιροὺς καταφάνονται. Ἀνδρίζου λοιπόν, ἀγαπητὲ, κατὰ

πάντων τῶν ἐναντίων, καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι νικητὴς ἀναδεικνυόμενος θέλεις μάθει ἐμπράκτως νὰ ἐκτιμᾷς, ὡς πρέπει, τὸ κατὰ Θεὸν φρονεῖν καὶ πολιτεύεσθαι.

Ἐν Λονδίῳ, 1843,

Ἰανουαρίου 14.

ὁ φίλος καὶ ἀδελφός σου

Θ. ΚΑΪΡΗΣ.

Ἡ κατωτέρω ἀφήγησις ἀπεσπᾶσθη ἐκ τοῦ ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν δημοσιευθέντος 6' τόμου τῆς Histoire d'un crime τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ, ἧς ὁ α' τόμος εἶνε ἤδη, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, ἐκδοσόμενος. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ὁ κλεινὸς ποιητὴς πραγματεύεται τὰ κατὰ τὴν τέλεισιν τοῦ πραξικοπήματος τῆς 2 Δεκεμβρίου, δι' οὗ ἀνήλθεν ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας Ναπολεὼν ὁ Γ' καὶ τὰ μετ' αὐτὸ μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ α' τόμος περιλαμβάνει δηλαδὴ τὴν Ἐνέδραν καὶ τὴν Πάλην, ὁ 6' τὴν Σφαγὴν, τὴν Νέκην καὶ τὴν Πτώσιν. Ὡς δειγμα τῆς λαμπρότητος τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ ἀμιλλᾶται πρὸς τὰ ἄλλα τὰ γνωστὰ τοῦ αὐτοῦ περικλεοῦς συγγραφέως, παρέχομεν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἐστίας» τὸ Σεδάβ. Εὐχόμεθα ἢ ἄτεχνος ἡμῶν μεταγλώττισις νὰ μὴ ὀχράνη τὸν τηλαυγὴ λόγον τοῦ ποιητοῦ. Σ.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΣΕΔΑΝ

Δ'

Ἐπανηρόμην ἀπὸ τῆς τετάρτης μου ἐξορίας· ἐξορίας ὄχι πολὺ θαρρείας, ἐν Βελγίῳ. Ἡμεθα εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Σεπτεμβρίου 1871. Εἰσηρόμην εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ τῶν μεθορίων τοῦ Λουξεμβούργου. Ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ μὲ εἶχε καταλάβει ὁ ὕπνος. Αἰφνης ἐστάθη ἡ ἀτμάμαξα καὶ τὸ τίναγμα ἐκείνο μὲ ἐξύπνισεν. Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ τοπίον πρὸ τοῦ ὁποίου εἶχε σταθῆ ὁ σιδηρόδρομος ἦτο γοητευτικόν.

Ἐυρισκόμην εἰς τὸ ἡμίφως ἐκεῖνο τοῦ διακεκομένου ὕπνου· αἱ ἰδέαι μου, ἀδιάκριτοι καὶ συγκεχυμένα, ὄνειρα ἔτι οὔσαι, ἐκυμαίνοντο ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ τῆς πραγματικότητος· κατειρόμην ὑπὸ τοῦ ἀορίστου ἐκείνου θάμβους, ὅπερ καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον ἅμα ἐξυπνήσῃ.

Διαυγὴς ποταμοὶ ἔρρεε πλησίον εἰς τὸν σιδηρόδρομον περὶ νῆσον πρασίνην καὶ χαρὰν ἀποπνέουσαν. Ἦτο τόσον πυκνὴ ἡ φυτεία, ὥστε αἱ νῆσσοι αἱ ἐπιβαίνουσαι ἐκεῖσε, ἐχώνοντο ἐντὸς τῆς πρασινάδος καὶ ἐγίνοντο ἄφαντοι. Ὁ ποταμὸς διηθύνετο ἀνά τερπνὴν κοιλάδα, ἥτις ὠμοιάζε πρὸς κῆπον. Ἦσαν μὴλέαι ἐκεῖ ὑπομνήσκουσαι τὴν Εὐνὰν καὶ ἰτέαι ὑπομνησκούσαι τὴν Γαλάτειαν.

Ἡμεθα, ὡς εἶπον, εἰς ἓνα ἐκ τῶν μνηῶν ἐ-